

Sygn. akt VP 60/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2017 roku

Sąd Rejonowy / Okręgowy w R. V Wydział

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Wiesław Jakubiec

Sędziowie

Ławnicy:

Protokolant: starszy protokolant sądowy Izabela Niedobecka-Kępa

przy udziale ./.

po rozpoznaniu w dniu 28 listopada 2017 roku w Rybniku

sprawy z powództwa T. S.

przeciwko Zespołowi Szkolno-Przedszkolnemu nr (...) w R.

o odszkodowanie

1. zasądza od pozwanej Zespołu Szkolno-Przedszkolnego nr (...) w R. na rzecz powoda T. S. kwotę 2.600 zł (dwa tysiące sześćset złotych),
2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.200 zł (tysiąc dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,
3. odstępuje od obciążania strony pozwanej kosztami sądowymi.

Sygn. akt V P 60/16

UZASADNIENIE

Powód T. S. wniósł przeciwko pozwanemu Zespołowi Szkolno-Przedszkolnemu nr (...) w R. pozew o zapłatę kwoty 2600 zł tytułem odszkodowania za bezpodstawne zawieszenie w obowiązkach, a także o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu podał, iż w okresie od 1 września 1996 roku do 31 sierpnia 2015 roku był zatrudniony w pozwanym na stanowisku nauczyciela języka angielskiego na podstawie mianowania (stosunek pracy ustał w wyniku przeniesienia.) Decyzją z dnia 9 stycznia 2014 roku dyrektor zawiesił go w obowiązkach z powodu wszczęcia postępowania wyjaśniającego przez Rzecznika Dyscyplinarnego. Powód zarzucił, iż nie zostały spełnione przesłanki do zawieszenia w obowiązkach i decyzja pozwanego została uchylona przez organy odwoławcze. Na skutek zawieszenia poniósł stratę w wynagrodzeniu i dodatkach za okres od 9 stycznia do 9 maja 2014 roku w łącznej kwocie 2600 zł. Powód wskazał, iż nie dochodzi roszczeń określonych w art. 84 ust. 5 Karty Nauczyciela, lecz naprawienia szkody na zasadach ogólnych zgodnie z art. 415 k.c. (vide k.2-5, 124-124 verte)

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa, a także o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

Uzasadniając zaprzeczył dopuszczenia się deliktu oraz zarzucił brak związku przyczynowego pomiędzy swoim zachowaniem a powstaniem szkody. Decyzja o zawieszeniu była prawidłowa, bowiem pozwany otrzymał szereg skarg od rodziców dzieci, których nauczycielem był powód. Dodatkowo powód próbował wpływać na uczestników zdarzeń opisanych w piśmie do Rzecznika Dyscyplinarnego. Przywrócenie do pracy nastąpiło z dniem 5 maja 2014 roku, tj. niezwłocznie po otrzymaniu orzeczenia Komisji Dyscyplinarnej. Nadto, wynagrodzenie przysługuje jedynie za pracę wykonaną, a za czas niewykonania pracy gdy przepis szczególny tak stanowi. Zwrot zatrzymanej kwoty możliwy jest zatem jedynie w trybie określonym Kartą Nauczyciela, i to po umorzeniu z powodu braku dowodów winy albo wydaniu orzeczenia uniewinniającego. Postępowanie dyscyplinarne nie zostało jednakże zakończone. Jednocześnie, w okresie zawieszenia nie przysługują dodatki oraz wynagrodzenie za godziny ponadwymiarowe. Pozwany podniósł również zarzut braku legitymacji procesowej biernej z powodu przeniesienia powoda do pracy w Zespole Szkół (...) w R.. (vide k.37#41, 155)

Sąd ustalił, co następuje:

Dnia 11 czerwca 1991 roku wydano akt mianowania powoda na nauczyciela. Z dniem 1 września 1996 roku powód został zatrudniony na stanowisku nauczyciela języka angielskiego w Szkole Podstawowej nr (...) w R.. W dniu 20 lutego 2003 roku wydano akt nadania powodowi stopnia nauczyciela dyplomowanego. Wobec zmian organizacyjnych z dniem 1 września 2012 roku pracodawcą powoda stał się pozwany. Z dniem 1 września 2015 roku powód został przeniesiony do pracy w Zespole Szkół (...) w R..

Dowód: akt mianowania, decyzja o przeniesieniu, akt nadania, pismo z 27 czerwca 2012 roku – akta osobowe powoda k.B15, B71, (...), (...)

Okoliczności bezsporne

W dniu 3 grudnia 2013 roku odbyła się wywiadówka rodziców uczniów klasy nauczanej przez powoda, na której obecny był także dyrektor pozwanego R. P. (1). Matki dwójki dzieci tej klasy sporządziły protokół z wywiadówki, w którym wpisały skargi rodziców na zachowanie powoda wobec ich dzieci dotyczące m.in.: przerabiania tego samego materiału w dwóch różnych grupach zaawansowania; używania anglojęzycznych wulgaryzmów i przezwisk wobec uczniów; wyproszenie jednego z uczniów z zajęć dodatkowych; zadawanie niestosownych pytań o kolor bielizny uczniów; pozwalania uczniom na wulgarne gesty, w tym przywitanie z powodem poprzez tzw. „żółwika na bungee”.

Pismem z dnia 4 grudnia 2013 roku dyrektor pozwanego zwrócił się do Rzecznika Dyscyplinarnego dla (...) przy Wojewodzie (...) o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego wobec powoda w związku z uchybieniem godności zawodu i obowiązkom nauczyciela. W piśmie przytoczono szereg okoliczności obciążających powoda, w tym zawarte w protokole z wywiadówki z dnia 3 grudnia 2013 roku oraz podejrzenie naruszenia nietykalności cielesnej uczniów poprzez uderzanie w twarz i plecy, niezrealizowanie zajęć dodatkowych i poświadczenie nieprawdy oraz namawianie do poświadczenia nieprawdy, skłócenie z Radą Pedagogiczną, udzielaniu korepetycji na terenie pozwanego w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, naruszenie godności osobistej i autorytetu pozwanego. Za powodem opowiedziała się część rodziców uczniów. Powód pytał uczniów czy ich zdaniem mają miejsce sytuacje przedstawione w zarzutach, a jeśli nie – prosił ich o poinformowanie o tym innych osób. Rzecznik Dyscyplinarny w dniu 7 stycznia 2014 roku wszczął w sprawie powoda postępowanie wyjaśniające.

Decyzją z dnia 9 stycznia 2014 roku dyrektor pozwanego zawiesił powoda w pełnieniu obowiązków nauczyciela z powodu wszczęcia przez Rzecznika Dyscyplinarnego postępowania wyjaśniającego wobec powoda. Podejmując decyzję dyrektor pozwanego kierował się powagą zarzutów oraz postępowaniem dyscyplinarnym toczącym się w przeszłości wobec powoda z uwagi na stawiane zarzuty nietykalności cielesnej ucznia – uderzenia ucznia w twarz.

Protokół z wywiadówki z dnia 3 grudnia 2013 roku został odrzucony na zebraniu rodziców w dniu 15 stycznia 2014 roku, jako spisany tendencyjnie i w sposób niezgodny z rodzicami uczniów. Pismem z dnia 20 stycznia 2014 roku

jeden z rodziców uczniów zwrócił się do Rzecznika Dyscyplinarnego wskazując, iż postępowanie dyscyplinarne wobec powoda zostało wszczęte w oparciu o nieprawdziwe zarzuty. Wniósł także o cofnięcie zawieszenia powoda i wszczęcie postępowania dyscyplinarnego wobec dyrektora pozwanego R. P. (1), któremu zarzucił wykorzystanie nieprawdziwych informacji zawartych w protokole w celu zdyskredytowania powoda, nadużycie uprawnień i próbę manipulacji, brak ochrony prywatności dzieci i wykorzystaniem ich do własnych celów. Postępowanie wyjaśniające wszczęte wobec dyrektora pozwanego zostało umorzone.

Postanowieniem z dnia 23 stycznia 2014 roku Komisja Dyscyplinarna dla (...) przy Wojewodzie (...) uchyliła decyzję dyrektora pozwanego z dnia 9 stycznia 2014 roku. Postanowienie to zostało utrzymane w mocy postanowieniem Odwoławczej Komisji Dyscyplinarnej dla (...) przy Ministrze Edukacji Narodowej z dnia 14 listopada 2014 roku.

Dnia 25 lutego 2014 roku Rzecznik Dyscyplinarny wniósł o wszczęcie wobec powoda postępowania dyscyplinarnego zarzucając mu: pozwalanie uczniom na wulgarne gesty, w tym przywitanie z powodem poprzez tzw. „żółwika na bungee”; użycie w trakcie lekcji anglojęzycznego wulgaryzmu i zadawanie niestosownych pytań o kolor bielizny uczniów; wyproszenie jednego z uczniów z zajęć dodatkowych pozostawiając ucznia bez opieki. Rzecznik Dyscyplinarny wniósł o wymierzenie powodowi kary dyscyplinarnej, tj. kary nagany z ostrzeżeniem. Postępowanie dyscyplinarne zostało wszczęte postanowieniem Komisji Dyscyplinarnej dla (...) przy Wojewodzie (...) z dnia 4 marca 2014 roku.

Orzeczeniem z dnia 9 kwietnia 2014 roku Komisja Dyscyplinarna uznała powoda winnego tego, iż podczas zajęć dodatkowych wyprosił ucznia za drzwi pozostawiając go bez opieki, czym uchybił obowiązkowi nauczyciela i wymierzyła mu karę nagany z ostrzeżeniem. Pozostałe zarzuty zostały uznane za nietrafne metody i formy pracy nauczyciela. Orzeczenie zostało utrzymane w mocy orzeczeniem Odwoławczej Komisji Dyscyplinarnej dla (...) przy Ministrze Edukacji Narodowej z dnia 1 czerwca 2017 roku. Powód powrócił do wykonywania pracy w dniu 9 maja 2014 roku.

Dowód: decyzja pozwanego z 9 stycznia 2014 roku k.6; postanowienie Komisji Dyscyplinarnej k.7-8; postanowienie Odwoławczej Komisji Dyscyplinarnej k.9-12; dokumentacja k.13, 18, 71-75; protokół ze spotkania rodziców k.15-16; lista obecności k.17; pismo pozwanego z 4 grudnia 2013 roku k.45-45 verte; notatki k.46-49; protokół z wywiadówki k.50-50 verte; dokumenty k.51-60, 63, 69-70; postanowienie Komisji Dyscyplinarnej z 4 marca 2014 roku k.61-62; orzeczenie Komisji Dyscyplinarnej z 9 kwietnia 2014 roku k.64-68; kopie dokumentów z akt postępowania dyscyplinarnego k.171-247; oświadczenie k.137; arkusz informacyjny k.138-138 verte, 146-146 verte; notatka służbowa k.139; notatka ze spotkania k.140-141; protokół z wywiadówki z poprawkami k.142-143; notatka wychowawcy k.144; pismo k.145; notatka k.147; protokół ze spotkania z listą obecności k.149-151; nagrania rozmów – płyty CD znajdujące się w aktach; orzeczenie Odwoławczej Komisji Dyscyplinarnej z 1 czerwca 2017 roku k.274-279; oświadczenia rodziców k.296-301; zeznania świadków A. B. k.155 verte-156, B. H. k.156-156 verte, M. S. k.156 verte-157, M. P. k.259 vrerte-260, G. P. k.260 verte-261, I. P. k.261-261 verte, A. S. k.261 verte, A. G. k.262, J. N. k.284 verte-285, R. P. (1) k.302 verte-303 verte; przesłuchanie stron – powoda k.303 verte-304

W związku z zawieszeniem powodowi nie wypłacono części wynagrodzenia za okres od lutego do maja 2014 roku, wynagrodzenia za zaplanowane godziny ponadwymiarowe za okres od stycznia do kwietnia 2014 roku oraz części dodatkowego wynagrodzenia rocznego w łącznej kwocie 6294,70 zł brutto, tj. 4384,88 zł netto.

Dowód: wyliczenie k.43; uchwała Rady Miasta R. z 2 lutego 2009 roku k.118-123

Pismem z dnia 1 grudnia 2014 roku powód zwracał się do pozwanego o wypłatę składników wynagrodzenia, jednakże pozwany odmówił zapłaty. Następnie, pismem z dnia 5 stycznia 2015 roku Związek (...) zwracał się do pozwanego o wyrównanie wynagrodzenia powoda za okres zawieszenia.

Dowód: dokumentacja k.19-20

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci ww. dokumentów, które Sąd uznał za wiarygodne, wzajemnie ze sobą korelujące i rzeczowe oraz co do zasady w oparciu o dowód z zeznań świadków i przesłuchania stron ograniczonego do przesłuchania powoda, a także okoliczności bezsporne które wraz z dowodami z dokumentów tworzą spójny i logiczny obraz przedstawiający stan faktyczny sprawy.

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka R. P. (2) w zakresie, w jakim stały w oczywistej sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym. Świadek wskazywał, iż większość rodziców potwierdziła zarzuty stawiane powodowi na spotkaniu w dniu 3 grudnia 2013 roku, a także iż powód namawiał uczniów do zmiany zeznań na jego korzyść. Jednakże, z zeznań pozostałych świadków, którzy także uczestniczyli w ww. spotkaniu wynika, iż protokół, w których zawarte zostały zarzuty został sporządzony przez matki dwójki uczniów po spotkaniu i to w sposób tendencyjny, wobec czego protokół ten został następnie uchylony na kolejnym spotkaniu rodziców. Nadto, powód nie namawiał uczennic do zmiany zeznań, lecz prosił je o przedstawienie innym osobom rzeczywistej wersji wydarzeń.

Jednocześnie, Sąd nie podzielił zastrzeżeń do protokołu zgłoszonych przez pozwanego w trybie art. 162 k.p.c. odnośnie do ponownego zobowiązania powoda do przedłożenia nagrań rozmów oraz dopuszczenia spóźnionego wniosku dowodowego w postaci oświadczeń rodziców o sposobie prowadzenia zajęć przez powoda (vide k.284 verte, 304). Ponowne zobowiązanie do przedłożenia nagrań, a następnie dopuszczenie dowodu z tych nagrań oraz dopuszczenie dowodu z oświadczeń rodziców było zgodne z przepisami Kodeksu postępowania cywilnego, zwłaszcza art. 207 k.p.c., bowiem uwzględnienie tych dowodów nie spowodowało zwłoki w rozpoznaniu sprawy. Odroczenie terminu rozprawy było konieczne w celu wykonania zobowiązania nałożonego na pozwanego (vide k.304).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności, Sąd wskazuje, iż nie podziela zarzutu pozwanego o braku po jego stronie legitymacji procesowej biernej.

Posiadanie przez określony podmiot zdolności sądowej i zdolności procesowej daje mu uprawnienie do bycia stroną (w szerokim rozumieniu) w postępowaniu sądowym i dokonywania w takim postępowaniu czynności procesowych. Obie zdolności, oceniane z punktu widzenia przepisów procesowych, pozwalają na stwierdzenie, iż z udziałem określonych podmiotów może być przeprowadzone ważne postępowanie sądowe, nie wyjaśniają natomiast, czy obie strony pozostają do przedmiotu sporu w określonym przez prawo materialne stosunku. Nie budzi wątpliwości, iż tylko ze stosunku określonego przez prawo materialne płynie uprawnienie konkretnego podmiotu do występowania z konkretnym roszczeniem przeciwko innemu konkretnemu podmiotowi. Legitymacja procesowa musi zatem istnieć po obu stronach postępowania: po stronie powoda – legitymacja procesowa czynna, a po stronie pozwanego – legitymacja procesowa bierna. Wobec tego, iż legitymacja procesowa stanowi przesłankę materialnoprawną, sąd musi dokonać oceny w zakresie jej istnienia w chwili wyrokowania. Brak legitymacji procesowej zarówno czynnej, jak i biernej prowadzi do wydania wyroku oddalającego powództwo.

Przeniesienie powoda do pracy w Zespole Szkół (...) w R. nastąpiło z dniem 1 września 2015 roku. Jest to okres późniejszy niż okres, za który powód domaga się zapłaty, i w którym strony pozostawały w stosunku pracy. Pozwany jest zatem legitymowany biernie w niniejszym postępowaniu.

Nadto, wbrew twierdzeniom pozwanej w niniejszej sprawie nie znajdują zastosowania przepisy regulujące zachowanie prawa do wynagrodzenia pomimo braku świadczenia pracy, w tym przepis art. 84 Karty Nauczyciela, w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania decyzji o zawieszeniu powoda. Powód wyraźnie wskazywał, iż nie domaga się wynagrodzenia, lecz odszkodowania, którego wysokość miała odpowiadać wysokości utraconego zarobku.

Do roszczenia powoda zastosowanie mają zatem przepis art. 415 i n. k.c. Jak stanowi przepis art. 415 k.c. kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. W doktrynie powszechnie przyjmuje się, iż

do przesłanek odpowiedzialności deliktowej należą: zdarzenie, z którym system prawny wiąże odpowiedzialność na określonej zasadzie, oraz szkoda i związek przyczynowy między owym zdarzeniem a szkodą. Jako zawinione mogą być kwalifikowane wyłącznie zachowania bezprawne.

Winę umyślną stanowi zamiar naruszenia obowiązujących nakazów lub zakazów połączony z chęcią ich przekroczenia (zamiar bezpośredni) albo przewidywaniem takiej możliwości wraz ze zgodą na ten skutek (zamiar ewentualny). Winę nieumyślną sprawcy uznaje się gdy sprawca nie chce postępować bezprawnie i chociaż przewiduje taką możliwość, nie godzi się na ten skutek, bezpodstawnie sądząc, że go uniknie (lekkomyślność, rażące niedbalstwo) oraz gdy sprawca jest nieświadomy tego, że jego zachowanie może być bezprawne, chociaż miał możliwość i powinność dokonania właściwej oceny sytuacji, gdyby działał z dostateczną starannością (niedbalstwo).

Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, iż dokonując zawieszenia powoda w obowiązkach pozwany dopuścił się zachowania bezprawnego. W sprawie nie zostały spełnione przesłanki pozwalające na zawieszenie powoda.

Zgodnie z art. 83 ust. 1 Karty Nauczyciela (Dz.U. 2006 Nr 97, poz. 674 j.t. ze zm.) dyrektor szkoły może zawiesić w pełnieniu obowiązków nauczyciela, a organ prowadzący szkołę – dyrektora szkoły, przeciwko któremu wszczęto postępowanie karne lub złożono wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego, jeżeli ze względu na powagę i wiarygodność wysuniętych zarzutów celowe jest odsunięcie nauczyciela od wykonywania obowiązków w szkole. W sprawach niecierpiących zwłoki nauczyciel i dyrektor szkoły może być zawieszony przed złożeniem wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego.

Do zawieszenia powoda doszło jeszcze przed wszczęciem postępowania dyscyplinarnego, tj. w trakcie tzw. postępowania wyjaśniającego. Prawdopodobnie zawieszenia musi być zatem oceniana zarówno z uwagi na powagę i wiarygodność stawianych zarzutów oraz czy charakter stawianych zarzutów uzasadniał natychmiastowe odsunięcie od pracy. Powaga zarzutów stawianych pierwotnie przez pozwanego uzasadniała zawieszenie, bowiem pismo dyrektora pozwanego skierowane do Rzecznika Dyscyplinarnego dotyczyło m.in.: używania anglojęzycznych wulgaryzmów i przezwisk wobec uczniów; wyproszenie jednego z uczniów z zajęć dodatkowych; zadawanie niestosownych pytań o kolor bielizny uczniów; pozwalania uczniom na wulgarne gesty, w tym przywitanie z powodem poprzez tzw. „zółwika na bungee”; naruszenia nietykalności cielesnej uczniów.

Jednakże, w chwili wydania decyzji o zawieszeniu wiarygodność tych zarzutów winna budzić uzasadnione wątpliwości dyrektora pozwanego. Protokół z wywiadówki z dnia 3 grudnia 2013 roku, w którym zawarta została większość ww. zarzutów, został sporządzony już po zakończeniu spotkania i to przez matki jedynie dwójki uczniów. Większość pozostałych rodziców zdystansowała się od treści protokołu i sprzeciwiła się jego sporządzeniu. Tym samym, dyrektor pozwanego winien powziąć podejrzenie, iż powód może być oskarżany niesłusznie przynajmniej co do części stawianych zarzutów. Wstępna weryfikacja powinna odbyć się na etapie postępowania wyjaśniającego prowadzonego przez Rzecznika Dyscyplinarnego i dopiero treść ewentualnego wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego powinna skłonić dyrektora pozwanego bądź to do zawieszenia powoda w obowiązkach, bądź też do odstąpienia od takiej decyzji. Nadto, okoliczności sprawy nie wskazują, by sprawa powoda była sprawą niecierpiącą zwłoki, tj. by wymagała natychmiastowego odsunięcia powoda od obowiązków. Stawiane zarzuty co prawda mogły być bulwersujące dla dyrektora pozwanego, jednakże dalsze wykonywanie obowiązków przez powoda (przynajmniej do czasu wszczęcia postępowania dyscyplinarnego) nie powodowało zagrożenia powstania nieodwracalnych negatywnych skutków. Podkreślić należy, iż dyrektor pozwanej nie podjął starań aby wysłuchać powoda (pozwolić mu się wytłumaczyć) przed podjęciem decyzji o zawieszeniu. Nadto zgodnie z § 23 ust. 3 rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 22 stycznia 1998 r. w sprawie komisji dyscyplinarnych dla nauczycieli i trybu postępowania dyscyplinarnego Komisja uchyla decyzję, o której mowa w ust. 1 [o zawieszeniu nauczyciela], jeżeli w toku postępowania wyjaśniającego nie został potwierdzony zarzut popełnienia przewinienia, albo gdy rzecznik dyscyplinarny wniosł o wymierzenie kary określonej w art. 76 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (tj. kary nagany z ostrzeżeniem).

Tym samym, decyzję dyrektora pozwanego o zawieszeniu powoda w obowiązkach nauczyciela uznać należy za nieuzasadnioną. Jednocześnie, podejmując decyzję o zawieszeniu dyrektor pozwanego zachował się w sposób noszący znamiona rażącego niedbalstwa. Znane mu były bowiem okoliczności, które poddawały w wątpliwość spełnienie przesłanek pozwalających na zawieszenie powoda w obowiązkach.

Wysokość dochodu utraconego przez powoda nie budziła sporu między stronami. Powód nie kwestionował przedłożonego przez pozwaną wyliczenia straty na kwotę 6294,70 zł brutto, tj. 4384,88 zł. Utracony zarobek odpowiada wysokości szkody powoda. Jednocześnie, związek przyczynowy pomiędzy zawieszeniem powoda w obowiązkach, a poniesioną szkodą nie powinien budzić jakichkolwiek wątpliwości. Gdyby dyrektor pozwanego nie zawiesił powoda w obowiązkach, ten mógłby w dalszym ciągu wykonywać swoją pracę, w tym także w wymiarze ponadwymiarowym, za co otrzymałby wynagrodzenie w wyższej wysokości oraz wyższą kwotę nagrody rocznej.

Mając na uwadze powyższe ustalenia faktyczne oraz rozważania prawne, na podstawie przywołanych przepisów, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda żadaną przez niego kwotę 2600 zł.

O kosztach procesu orzeczono na mocy art. 98 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy i na podstawie § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804), w brzmieniu obowiązującym w dacie wszczęcia postępowania. Pozwany przegrał spór z powodem wobec czego winien zwrócić na rzecz powoda koszty zastępstwa procesowego w kwocie 1200 zł.

Sąd odstąpił od obciążania pozwanego kosztami sądowymi zgodnie z dyspozycją art. 113 ust. 1 u.k.s.c. i zasadą słuszności wyrażoną w art. 102 k.p.c.